Martin Čepa

VLČÍ SRDCE

Ilustroval Ján Kurinec

Argo

Martin Čepa

VLČÍ SRDCE

Ilustroval Ján Kurinec.
Odpovědná redaktorka Alena Pokorná.
Korektorka Mirka Jarotková.
Technický redaktor Milan Dorazil.
Grafická úprava a sazba Martin Radimecký.
Vydalo nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
argo@argo.cz, www.argo.cz,
roku 2026 jako svou 6224. publikaci.
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod.
Vydání první.

ISBN 978-80-257-5122-0

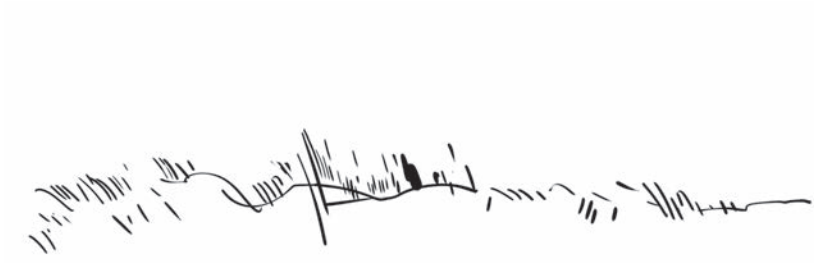
Aktuality o našich knihách pro děti a mládež
můžete sledovat na www.facebook.com/mensiArgo

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS
sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice
tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387
e-mail: odbyt@kosmas.cz
www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v přátelském internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz

1.
Padající hvězda

„Tak pojď, pojedeme," poplácal tatínek Káju po ramenou a nasedl do auta. Kája se ještě naposledy ohlédl po domě, v němž strávil prvních jedenáct let svého života a teď ho s těžkým srdcem nechával za sebou, a nasoukal se do sedačky vedle krabic plných nádobí a dalšího harampádí, které se už nevešly do stěhovacího vozu. Tatínek s maminkou si dali šťastně pusu a jejich auto naposledy vplulo do záplavy aut v pražských ulicích.

Zatímco se za okny míhaly domy, za Kájovýma očima se odvíjely výjevy z jeho života stráveného v Praze. Když mu rodiče před třemi měsíci oznámili, že se o prázdninách budou stěhovat do hor, byl z toho zmatený a nechápal, proč by měli bydlet někde jinde, vždyť v hlavním městě jim přece nic nechybělo. O víkendech mohli chodit do zoo, kousek od domova měli bazén a Kájovo oblíbené hřiště. Kája si byl navíc jistý, že i rodičům přece bude scházet Větrná hůrka, jejich oblíbená cukrárna, kde měli ty nejlepší větrníky (a údajně i kávu) na světě. Co lepšího je mohlo někde v horách čekat?

Odpověď se měl dozvědět hned týden poté, co mu rodiče řekli tu velkou novinu. Jeli se totiž poprvé podívat na svůj nový dům. A přesně jak očekával, odpověď ho v žádném případě neuspokojila. Lepšího tam nebylo nic. Po zdánlivě nekonečné cestě dojeli do vesnice, kde mohl namísto skvěle vybaveného hřiště doufat nanejvýš tak v rozvrzanou houpačku a skluzavku pro prťata. Rozhodně ale musel zapomenout na bazén, cukrárnu nebo vlastně cokoliv zajímavého. Jejich nový dům pak tragický první dojem jen dokonal. Staré oprýskané stavení se krčilo v zarostlé zahradě pod dvojicí lip, jejichž dlouhé větve se sápaly po domě jako po bezmocné kořisti.

Když s rodiči poprvé vešel dovnitř, pod nohama mu zavrzala letitá dřevěná podlaha pokrytá vrstvou prachu. Rozhlédl se po obrovské místnosti plné pavučin a najednou mu s úlevou všechno docvaklo. Na to, aby tohle všechno mohla být pravda, to bylo až příliš vykloubené z jejich dosavadního způsobu života. Rodiče si z něj prostě jen udělali legraci.

S úsměvem na rtech se otočil na maminku s tatínkem, ale ti už pobíhali po místnosti a nadšeně se bavili o tom, jak si zde maminka zařídí kavárnu, jaké pořídí stolky a křesílka, kde bude stát věšák a kde kuchyňský robot, jaké závěsy se hodí do oken a… Kája je nevěřícně sledoval a úsměv mu postupně vadl na rtech. Došlo mu, že legrace to asi nebude.

„Pojď, podíváme se, kde budeme bydlet," pobídla ho maminka a s rozzářenýma očima ho vedla ke vstupu do další části domu. Vzala za kliku, ale dveře se zasekly o podlahu a zůstaly jen pootevřené.

„To nevadí, to se spraví," mávl rukou tatínek a opřel se do dveří, aby se mohli jeden po druhém protáhnout dovnitř. Kája si začínal připadat jako ve zlém snu.

Procházeli místnostmi, o kterých rodiče mluvili jako o obýváku, kuchyni či ložnici, ačkoliv v nich nebyla ani pohovka, ani lednice, ani postel, jen sem tam stará židle a v oknech místo záclon pavučiny.

„A tohle bude tvůj pokoj," řekl tatínek, když vystoupali po schodech do podkroví. To už ale bylo na Káju moc. Chvíli si podkroví mlčky prohlížel a pak beze slova utekl zpátky do auta, ze kterého vylezl až po jejich návratu do staré dobré Prahy.

V následujících měsících jezdil tatínek skoro každý víkend do domu, aby dohlížel na probíhající rekonstrukci. Ale ačkoliv se k němu někdy přidala i maminka, Kája zatvrzele odmítal do toho domu hrůzy, jak mu v duchu přezdíval, byť jen vkročit. Neměl moc kamarádů, a už vůbec ne takové, u kterých by mohl přespat, ovšem babička s dědou si ho k sobě na víkend vždy rádi vzali. Káju dokonce napadlo, že by u nich mohl zůstat třeba napořád a za tatínkem a maminkou do hor jezdit jen občas na návštěvu, ale bylo mu jasné, že by na to rodiče nepřistoupili.

Teď měl tedy svůj nový domov spatřit teprve podruhé v životě. Jen s tím rozdílem, že tentokrát už nemůže utéct do auta a dát se odvézt zpátky do Prahy. Velkoměsto nechávali definitivně za zády a před nimi na ně čekaly vrcholky hor a dům hrůzy s kavárnou.

„Kájo! Kájo, vstávej! Už jsme skoro na místě."

Kája překvapeně zamrkal rozespalýma očima. Maminka ho hladila po ruce a povzbudivě se na něj usmívala. „Za chvilku budeme doma," dodala.

Kája znovu zavřel oči a nejraději by spal dál. Třeba kdybych zase usnul, vzbudil bych se a zjistil, že to byl všechno opravdu jen sen, napadlo ho.

„Tak, a jsme tady," ohlásil po chvíli tatínek a auto zastavilo.

Kája zůstal sedět v sedačce, pevně svíral oční víčka a snažil se usnout.

„Panebože, Václave... To ty?!" zvolala nadšeně maminka.

Kája rychle otevřel oči a rozhlédl se, co se děje. Maminka se dívala z okna auta, na tváři široký úsměv, a držela tatínka za ruku. Kája sledoval její pohled a už podruhé během dvou minut překvapeně zamrkal.

Starý zanedbaný domek, který se v jeho představách v uplynulých týdnech postupně přeměnil v rozpadlou ruinu plnou obřích pavouků a oživlých chomáčů prachu, líně se po nocích převalujících zatuchlými chodbami, byl pryč. Vlastně... nebyl pryč, byl to pořád stejný domek, jen měl novou bílou fasádu a červenou střechu, kopřivy a houští na zahrádce vystřídal svěže zelený trávník s řádkem žlutých kvítků. Dvojice lip měla prořezané větve a už nepůsobila zlověstně, jako by se snažila dům sežrat, ale spíš jako by ho střežila. Mezi oběma stromy se vinula cestička z velkých placatých kamenů až k zářivě zeleným vchodovým dveřím. A právě k nim směřoval maminčin překvapený pohled. Nade dveřmi visela velká cedule a na ní byl z březových větviček vyvedený nápis KAVÁRNA U TEREZKY, zakončený hezkým červeným srdcem. Chtě nechtě musel Kája uznat, že teď domek vypadal docela hezky.

„Kdepak já. Já vůbec nevím, kde se to tam vzalo," kroutil tatínek hlavou a usmíval se od ucha k uchu.

Vystoupili a Kájovi padl zrak na tabuli připevněnou k plaňkovému plotu. Bylo na ní napsáno: *Otevíráme již v SOBOTU 20. 7.*

„V sobotu? Fakt myslíš, že během tří dní stihneme všechno připravit?" obrátila se maminka na tatínka.

„Určitě. Když všichni přiložíme ruku k dílu, bude to bez problémů," přikývl tatínek. Pak vzal maminku za ruku a obrátil se na Káju. „Půjdeme společně?"

Kája přešlapoval u auta a nemohl se rozhodnout. Chtěl být *doma,* v Praze, kde to zná a je tam spokojený, ne tady, kdesi v horách. Dobrá nálada rodičů už na něj ale taky začínala přecházet a musel uznat, že do opraveného domu by se opravdu rád podíval. Nakonec chytl tátovu ruku a všichni společně vstoupili do stínu lip.

Tatínek odemkl dveře a se sotva slyšitelným vrznutím je otevřel. Ani vnitřek domu by Kája už nepoznal. Umytými okny pronikalo do budoucí kavárny výrazně více světla než minule a odráželo se od čerstvě navoskované tmavé podlahy. Na pravé straně místnosti se u stěny vršila nedbalá hromada nejrůznějších stolků, židlí i křesel, a dokonce dvě pohovky. Přímo proti dveřím přibyl masivní dřevěný pult s prosklenou vitrínou, na kterém ležely vyskládané krabice. Několik z nich Kája poznával z domova, když balili věci, které chtěli převézt do nového bydliště, ale zbývající byly úplně nové, ještě nerozbalené a přelepené páskou.

„Co je v těch krabicích?" zeptal se.

„Nějaké nádobí, mixér, někde by tam snad měla být i káva... Jen doufám, že jsem na nic nezapomněla," prohlížela si krabice maminka.

„Prosím tě, *ty* že bys na něco zapomněla?" potřásl hlavou tatínek. „Pojďte, vybalíme si věci. Tady se do toho pustíme zítra," dodal a zamířil zpátky ke dveřím, ale po několika krocích se zarazil.

„Vlastně... vždyť tys to tu, Kájo, ještě ani pořádně neviděl. Chceš se jít nejdřív podívat dál?" obrátil se na syna.

„Tak jo," přikývl Kája po krátkém zaváhání a následoval rodiče do malé místnosti za kavárnou.

„To bude naše kuchyň?“ rozhlédl se překvapeně po nerezových stolech, na kterých stálo několik hrnců a malých spotřebičů.

„No… vlastně jo, ale tahle patří ke kavárně. Naše normální kuchyň je dál v domě,“ podrbala ho maminka na hlavě a nasměrovala ho k dalším dveřím.

„Tak, tady už jsme konečně doma,“ rozpřáhl ruce tatínek, když vešli do přilehlé chodby. Kája si na ni matně vzpomínal z předchozí návštěvy. Museli jsme se sem přece protahovat mezerou ve dveřích, protože se zasekly, uvědomil si. Když pak utíkal zpátky do auta, zapomněl na to a praštil se o ně do čela.

„Tudy se dá jít na dvůr a do zahrady,“ otevřel tatínek dveře vpravo. Kája vykoukl ven a viděl, že dvůr je vlastně jen rovný travnatý plácek, chráněný ze tří stran. Ze dvou ho obklopoval dům s půdorysem ve tvaru písmene L a z třetí ho chránily vzrostlé ovocné stromy stojící v řadách za sebou – na některých se červenala jablka, na jiných zelenaly hrušky. Čtvrtá strana dvora byla otevřená a přecházela v louku, za níž se zvedal les a v dálce vrcholky hor. Víc než výhled ale Káju zaujalo další stavení, které se schovávalo za sadem a o němž dosud neměl tušení. Chtěl se zeptat, co to je, ale tatínek byl rychlejší a už pokračoval v prohlídce.

„Tak, a tady budeme mít obývák a konečně i naši vlastní kuchyň,“ řekl a mrkl na Káju, když chodbou vešli do další místnosti.

Byla velká, sice ne tak jako kavárna, ale mnohem větší než kuchyň a obývací pokoj u nich doma. Nebo spíš… v našem starém bytě, opravil se v duchu Kája. A nejenže byla větší, ale i mnohem členitější. Přes strop se táhlo několik trámů. Na pomezí kuchyně a obývacího pokoje stála velká matně zelená kachlová kamna jako z pohádky. Kuchyňská linka i obrovský jídelní stůl s lavicí a pěti židlemi byly dřevěné. Jejich pražský byt byl v podstatě celý bílý a šedý a Kájovi najednou došlo, jak působil nudně.

„Tak co, líbí?“ zeptala se ho maminka opatrně.

„Líbí,“ přikývl Kája popravdě.

„A chceš se podívat na svůj pokoj?“ nadhodil tatínek.

„Hmm,“ přikývl Kája znovu.

„Tak pojď,“ pokynul tatínek rukou a zamířil zpět do chodby, kde

vystoupali po schodech do podkroví. I když nemohl popřít, že je zvědavý, měl Kája cestou nahoru sevřený žaludek, jak se bál, co tam na něj čeká. V jeho vzpomínkách bylo podkroví jen špinavá půda a nedokázal si představit, že by tam kdy mohl mít vlastní pokoj. Teď však už potřetí od jejich příjezdu překvapeně zamrkal, protože nahoře nad schody nebyla žádná tmavá a špinavá půda, ale malá chodbička s trojicí dveří a s kulatým světlíkem ve stropě, kterým dovnitř pronikalo jasné denní světlo.

„Tak prosím," usmál se tatínek a ukázal na dveře po Kájově pravici.

Kája vzal za kliku a pomalu otevřel.

„Panejo," vydechl, sotva vešel dovnitř. Byli v podkroví, takže ho nepřekvapilo, že stěna naproti dveřím je zkosená. Zato ho udivilo, jak byl pokoj dlouhý. Kájovi přišlo, že se snad prostírá přes celou délku domu. Nejvíc se mu ale líbilo, že pokoj byl protkaný soustavou trámů. Jeden dlouhý trám se táhl podél stěny a několik dalších vyztužovalo zkosenou zeď. Ty pak u stropu ještě jistila vzpěra a Káju hned napadlo, že by se ni dala zavěsit houpací síť. A když chtěl někdo přejít na druhý konec pokoje, kde byla postel, musel překročit tři masivní břevna sahající Kájovi skoro až ke kolenům.

„Říkali jsme si, že nábytku moc pořizovat nebudeme a vybereme případně něco společně, co říkáš?" zeptala se maminka, která vstoupila do pokoje za ním. Kája se rozhlédl a až v tu chvíli mu došlo, že v pokoji je vlastně jen postel a skříň.

„Já stejně nic víc nepotřebuju," mávl rukou a přešel k jednomu ze dvou oken ve zkosené stěně. Výhled směřoval do dvora a Kájovi opět padl zrak na stavení za sadem.

„Mami, co je to tamhle za dům?" otočil se na maminku.

„To je stará stodola. Časem to tam dáme taky do pořádku, ale zatím jsme se k tomu nedostali," vysvětlila maminka.

„Takže… to je taky naše? I ty stromy?" ujišťoval se Kája a přejížděl pohledem po sadu.

„No jasně. Celý sad, stodola a ještě kus louky za ní."

„Panejo," hvízdl překvapeně Kája. Že k domu patří i sad se starou stodolou, pro něj byla novinka.

„Tak pojďte, odnosíme věci z auta a začneme vybalovat," zavelel tatínek a pustil se ze schodů dolů. Kája ještě chvíli hleděl z okna na sad a les v dálce. Možná to tu přece jen nebude tak hrozný, pomyslel si a vydal se za rodiči.

V pokoji opravdu moc dalšího nábytku nepotřeboval, protože trámy se ukázaly jako perfektní police, na něž se mu vešlo vše potřebné. Spousta věcí z beden, které společně s tatínkem vynesli po schodech nahoru, se mu totiž ani nechtěla vybalovat. Hračky, s nimiž si už dávno nehrál, knížky, které byly dobré leda tak pro malé děti, ale ne pro kluka, co půjde po prázdninách do šesté třídy, nebo plastová stavebnice, jejíž dílky stejně nedržely pohromadě, když z nich něco postavil. Nakonec si na trámy vyskládal několik knih (hned k posteli si dal svoje aktuálně nejoblíbenější encyklopedie o vesmíru, letadlech a zbraních), pár oblíbených hraček a modelů letadel i aut, a s překvapením zjistil, že mu to stačí. Pak se pustil do podstatně nudnější činnosti: začal si ukládat oblečení do skříně, což mu také zabralo mnohem víc času. Když ho totiž maminka po nějaké době volala k večeři, zdaleka neměl hotovo. Rychle vložil záložku do kapitoly o černých dírách, kterou si začal číst, aby mu šla práce lépe od ruky, a seběhl dolů do kuchyně, kde voněly pečené brambory a rajčatová omáčka.

„Prosím tě, Václave," obrátila se u jídla maminka na tatínka, „jak dlouho už je venku ta cedule?"

„Jaká cedule?" nechápal tatínek.

„Ta, že v sobotu otevíráme."

„Jo tahle… Asi čtrnáct dní. Plus mínus. Proč?"

Maminka si povzdechla. „Jen přemýšlím, jak velká ostuda to bude, když do soboty nestihneme otevřít. A asi velká, za dva týdny se to muselo roznést vesnicí tam i zpátky, a ještě přes kopec."

„Ale vždyť to už jsme řešili, všechno podstatný je přece hotový. Zbývá už jen pár drobností," mávl tatínek rukou.

„Drobností?" maminka se zamračila a začala vypočítávat na prstech. „V kuchyni ještě není připojená voda ani odpad. V kavárně jsme nestihli vymalovat ty dvě stěny, pamatuješ? Musí se rozestavit

nábytek. Pověsit závěsy. Není zapojená většina spotřebičů – a co když zjistíme, že nějaký nefunguje, aha? A pak, do soboty se musí upéct dorty, sušenky a udělat zmrzlina. To není jen pár drobností."

„Zapomínáš ale," zašermoval tatínek vidličkou, „že máš nás dva. Co, Kájo, pomůžeš mámě se zmrzlinou?"

„No jasně," přikývl Kája. Neměl sice tušení jak, ale protože šlo o zmrzlinu, nemohl odmítnout.

„Tak vidíš. A je po problému. A já si hezky na dvorku otevřu pivko a budu se… Au!" vykřikl tatínek a začal se smát, když ho maminka pod stolem kopla. Tvářila se naštvaně, koutky úst jí však cukaly. Jenže pak znovu nasadila vážný výraz.

„Ty si z toho děláš srandu, ale opravdu nás čeká spousta práce."

„Vždyť já vím," řekl tatínek, pohladil maminku po ruce a zrak mu sklouzl na hodiny na stěně. „Pojďme spát. Stejně už je spousta hodin a ráno budeme brzo vstávat."

Kája pomohl rodičům sklidit nádobí a o chvíli později už ležel v posteli ve svém novém pokoji. Hlavou mu ale vířilo tolik myšlenek, že na spaní neměl ani pomyšlení.

Co když doopravdy všechno do soboty nestihnou? Představil si umouněnou maminku, jak zoufale míchá těsto, zatímco na dveře buší zástupy naštvaných zákazníků dožadujících se kávy se sušenkou, a sevřela ho úzkost.

„Pomůžu jí se zmrzlinou a klidně i vymaluju," zašeptal do polštáře. Zavřel oči a viděl sám sebe, jak se ohání štětcem, až je celý pocákaný od barvy, pak pomáhá tatínkovi zapojit vodu, mamince vyválet těsto a do toho neúnavně líže jeden kornout zmrzliny za druhým. Tatínek měl pravdu: když se nebudou flákat, všechno se stihne.

Jenže… co pak? Kája otevřel oči a zadíval se otevřeným oknem na noční oblohu. Na nebi nebyl ani mráček a z noci na něj pomrkávaly tisíce a miliony hvězd. Znal noční oblohu ze svých knih a s rodiči byl několikrát v planetáriu, ovšem na vlastní oči takhle jasně hvězdy na obloze ještě neviděl, protože v Praze se ztrácely v záři velkoměsta. Zadíval se na jasnější pás, o kterém věděl, že ho tvoří miliardy hvězd jejich Mléčné dráhy, a přemítal, co vlastně

bude v novém domově dělat. Do soboty má program jasný, ale potom? Kam by tady mohl jít? Do lesa? A co tam bude sám dělat?

Povzdechl si a v tu chvíli nebe proťala zářivá čára.

„Perseidy," vydechl Kája. Dobře si pamatoval, jak si o letním meteorickém roji četl, jenže mu to připadalo skoro jako vyprávění z bájí. Ani ho nenapadlo, že by mohl padající hvězdu opravdu někdy spatřit. A hned si také vzpomněl, že když padá hvězda, stačí si něco přát a splní se to. Bylo mu jasné, že ve skutečnosti to tak nejspíš nefunguje, ale přišla mu škoda nechat si proklouznout příležitost mezi prsty.

„Ať se nám podaří kavárnu v sobotu otevřít," zamumlal do ticha a po chvíli dodal šeptem, což neslyšel ani netopýr zrovna prolétající za oknem, „a ať tu nejsem tak sám."

2.
Objev ve stodole

